

V Praze dne 21. února
2021

Milý tatí!

Píšu Ti tento dopis, abych Ti
vykázala, že i když je pandemie,
tak jsi pro mě všechno. Obecně Ti
to neřeknu, protože bych to nedokázala.

Jsem ráda, že jsi s námi víc
doma. Dříve jsi hodně pracoval.
Když nebyla pandemie, tak jsme
Ti museli s bráškou každý večer
volat, kdy přijdeš. Ptali jsme se
Tě: „Tatí, kdy přijdeš domů? Mů-
žeme na Tebe počkat?“ a Ty jsi
většinou odpovídal: „Llaličko,
jdeš spinkat, já přijdu
pozdě, někdy opílnoci.“

Někdy se stávalo, že jsme Tě neviděli pomalu celý týden, jen ráno. Bylo mi líto, že nejsme spolu.

Ještě, než přišel covid, změnil jsi práci, a tak jsi ale trávil hodně času na jednáních a v kanceláři. A potom začala pandemie a všechno se změnilo. Když začal v Praze stoupat počet nakažených za den, odjeli jsme na chatu celá rodina. Byl jsi s námi, zahrabovali jsme, učili jsme se spolu, blbnuli jsme. Byli jsme spolu celé měsíce.

Od podzimu jsme zase doma v Praze. Začal jsi pracovat z domova a já jsem opět přešla na distanční výuku. Když jsi pracoval doma, náš obývací se změnil v bludiště s kabelů.

Mamka řekla: „Ty kabely jsou jako chobotnice, někdo se tu přerazí.“
Pořád jsme něco hledali, protože maminka Ti ukládala papíry a spisy i moje učebnice. Nakonec sis kancelář vrazil do ložnice. Zařídil sis pracovní sam. Pracujes po nocích, aby sis nás přes den ušil.

Nikdy dřív se nestávalo, že jdeme spolu v týden odpoledne na procházku. Pekli jsme spolu muffiny, dávali jsme si pizzu, hráli si s moučáky. Nejsi sady se mnou každý celý den, ale už vím, že se určitě uvidíme a nemusím se psát, jestli se Te večer dočkám.

Život naší rodiny se rásem změnil. Obávám se ale, že

se někdo z naší rodiny covidem
nakazí. Chybí mi, že nemůžeme jít
siceba do aqua parku nebo jump parku,
ale nevadí mi to natolik, abych
z toho byla moc smutná a neušíva-
la si dny s Tebou. Také sedí hodně
hrájeme hry, siceba Dostihy a sásky,
Dixit, nebo Gobita. Uáhnuť jsi mi
Just Dance, takže můžu tančovat
podle panáčka na televizi. Ani
se nenudím.

Když to srovnám s minulostí,
už bych to nechtěla vrátit
zpět. Lze se nevidám s kamarády,
ale Ty jsi pro mě víc.
Doufám, že až pandemie
nebude, budeš i tak moci

být víc doma. Hlavní je, že naše
rodina je pospolu, protože musíme
sáhnout za jeden provaz.

Tvá

Lofinka

Lofie Mazzolini, 10 let
II Generála Janouška
Generála Janouška 1006
Praha 9 - Černý Most II
198 00

